

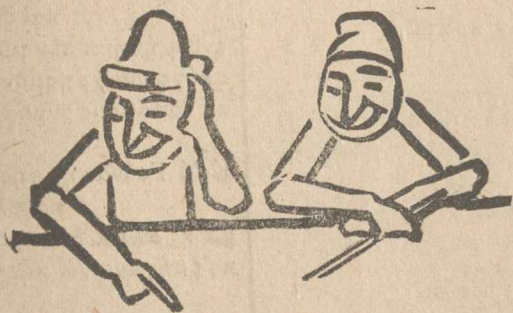
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑνῆκα δέκα
κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Ὁκτωβρίου δεκαῆξι,
πάλι κάλπη θά μᾶς φέξῃ.

Χίλια κι' ἑκατὸν σαρανταένα,
μούτσουνα θρηνοῦν ἀπηλπισμένα.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο' πῆγε παραπάνω, αὐξὼν πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπῆττα καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.

Ἡ Διπλὴ μᾶς ἡ μαροζόλα
τίναξε κι' αὐτὴ τὰ κῶλα.

Βρόντα, λαέ, βρόντα, Βουλὴ,
Φοῖβος λαμπρὸς φωτοβολεῖ,
ὄρέ, παιδιὰ, τί γίνεται.

Βροντᾶτε καὶ σεῖς, κόμματα,
ποῦ με παληὰ καμῶματα
στὴ μέση ξαναθαίνετε.

Παύει τὸ κράτος νὰ νοσῇ,
μ' αὐτὸ κατάστραπτε καὶ σύ,
περίθλεπτος Κορῶνα.

Τόπο, φωνάζω, στοὺς τρανοὺς,
κι' Ἀνθρώπους μὲ κεραυνοὺς
προβαίνει' στὸν ἀγῶνα.

Μὲς' στὴ Διπλῇ τί ξαφνικά,
τί σχήματα ρητορικά,
τί μούτρα βλέπεis ἑξαλλα.

Πάλι γλωσσῶν παροξυσμοί,
πάλι Συντάγματα, θεσμοί,
καὶ τέτοια κουρουφέξαλα.

Μὲς' στὴ Διπλῇ σκουντήματα,
συνωστισμοί, πατήματα,
σκαμπίλια καὶ γιγκάδες.

Ἀνθρώπους, μωρὲ παιδιὰ...
τοῦ Κρητικοῦ τρικλοποδιὰ
τοῦ δάξουν τσελιγκάδες.

Διπλὴ Βουλὴ μᾶς ἔλαχε, διπλὰ λογοκοπήματα,
διπλὴ Βουλὴ μᾶς ἔλαχε, διπλὰ τὰ δυστυχήματα,
διπλὴ Βουλὴ μᾶς ἔλαχε, διπλάis ἐλευθερίαις
γιά λόγου δικαιώματα κι' ἀεροθεωρίαις.

Ἐλευθερία λόγου, πατριώτη,
θεσμῶν καὶ Συνταγμάτων βάσις πρώτη.
Χωρὶς αὐτὸ τοῦ λόγου τὸ δικαίωμα
ἀδύνατον ἀνθρώπους νὰ γίνῃ,
ἂν κι' ἀπ' αὐτὸ χειρότερο ξεθέωμα
δὲν εἶναι γιὰ τὴν δόλια Ρωμηοσύνη.

Ἐλευθερία λόγου δίχως ὄριον,
μ' αὐτὴν τὸ κράτος φαίνεται πελώριον,
μ' αὐτὴν εἰς τῆς πατρίδος τοὺς δωμοὺς
ἐλευθερίας γεύεσαι χυμοὺς.

Τὴν σύγχρονον ἐξύμνει ρητορεία,
τοῦ λόγου τὴν σωστὴν ἐλευθερίαν,
ὅπου δὲν τὴν δεσμεύει μούζα, γέρα
κι' ὁ διάβολος μᾶς πέρνει τὸν πατέρα.

Μ' ἐλευθερίαις λόγων ἐχαῖψαμε,
μ' ἐλευθερίαις λόγων μουφλουξέψαμε,
μ' ἐλευθερίαις λόγων ἐγδυθήκαμε,
μ' ἐλευθερίαις λόγων σκλαβωθήκαμε.

Τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου καὶ γὰρ μᾶς τὰ σκυλοδῶνα,
τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου καὶ τῆς καρβάνας λόγια,
τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου γὰρ καθένα χασομέρη,
τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου, τὸ γουδί τὸ γουδοχέρι.

Δὲν τὸ λησιμονοῦν, τοῦ κάκου...
ὅμως βρυχωμένους ἄκου
τῆς Διπλῆς τοὺς λέοντας.

Καὶ σ' αὐταῖς τῆς τρικυμίας
γὰρ Στεμμάτων προνομίαις
ἔλοι πᾶνε λέωντας.

Μὲς σ' τὴν Διπλὴν κηρύγματα
θεωριῶν μεγάλων,
κί' ἔξω διπλὰ σφυρίγματα,
βοή κραυγῶν ἐξάλλων.

Μὲς σ' τὴν Διπλὴν θροντοκοποῦν παλῆα καὶ νέα κόμματα
γὰρ λόγου δικαίωματα,
κί' ἀπέξω κόσμος μὲ θυμόν, ποῦ μόλις τὸν κρατεῖ,
τὸ δίκηρο του ζητεῖ.

Ἐξω λαοῦ ψηφίσματα
καὶ τόσων Σωματείων,
καὶ μέσα τερετίσματα
θεωριῶν παντοίων.

Καὶ μέσα κί' ἔξω τῆς Διπλῆς φρενητιῶν χορεύει
λαὸς τῆς Ρωμηοσύνης,
καὶ τῆς Διπλῆς ὁ Κρητικὸς διπλὴ φορὰ γυρεύει
ψηφον ἐμπιστοσύνης.

Στὴν πρώτη, καθὼς θάμαθες, δὲν ἦτον ἀπαρτία,
γιατὶ κί' ὁ Ράλλης τῶσφι καὶ φίλοι τοῦ Κορφιᾶτη,
στὴν δεύτερη, κουβάλησαν θεωριῶν φορτία
γὰρ τᾶθικτα προνόμια, ποῦ χαίρει τὸ Παλάτι.

Καὶ σ' αὐτὴν, μὰ καὶ σ' ἐκείνην,
ἦτο πλειονοψηφία,
πλὴν χωρὶς ἐμπιστοσύνην,
καὶ θεωριῶν σοφία
χειμαρρῶδες ἐπλημμύρει
μὲς σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι.

Ὁ Τζωρτζῆς ἐπιφύλαξις, ὁ Δημητράκης τζίφος,
ὁ Κυριακούλης φανερά κατὰ Δευτέρῃ ψήφος,
κί' ἀπέξω κόσμος ἐρωτᾷ
κί' ἀνάδει καὶ κορώνει,
πλὴν μὲ λαοῦ ξεφωνητὰ
ταῦτί των δὲν ἰδρώνει.

Κί' ἂν τσιτσιρίζης
τσιρίζε,
κί' ἂν μᾶς σφυρίζης
σφύριζε.

Κί' ἂν ἐξαλλος γιουχάρης
τζάκια προνομιοῦχα,
δὲν θὰ σοῦ γίν' ἡ χάρις
καὶ μ' ἔλα σοῦ τὰ γιούχα.

Δὲν ἄλλαξαν τὰ ρούχα μας,
δὲν ἄλλαξαν τὰ ρούχα σου,
κί' ἂν σὺ φωνάζῃς γιούχα μας,
μὰ σ' ἀπαντοῦμε γιούχα σου.

Κατὰ κί' ὁ φυτοφάγος ὁ δημοκρατικὸς,
κατὰ κί' ὁ Χατζηγιάννης, ἀνὴρ Θεσσαλικός.
Κί' ἡ θεωρία πᾶνε κορδόνι καὶ γαϊτάνι,
ὁπότε κί' ὁ Γαϊτάνος λέει κί' ἐκεῖνος ναί,
ὅμως ὑπερψηφίζει τοῦ Θεοτόκ' ἡ στάνη,
μὰ μερικοὶ τὸ στρίβουν καὶ πᾶν σ' τὸν καφενέ.

Τὸ λὲν οἱ κοῦκοι σ' τὰ βουνὰ κί' ἡ πέρδικες σ' τὰ πλάγια
πῶς δὲν ἀκούν τοὺς ἀρχηγούς τὰρνάκια των τὰ λάγια,
μὰ μόνους των τοὺς παραιτοῦν καὶ τέρνουνε ποδάρι,
κί' ὁ τσέλιγκας ἐδῶ τραβᾷ κί' ἐκεῖθε τὸ κριάρι.

Τί κόμματα σφυρίζονται τρανὰ καὶ κανακάρικα...
κί' ὁ Ράλλης ἐμυρίστηκε κί' ἐκεῖνος τὰ μουντάρικα,
καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος ἀρχήτερα τρεῖς ὥραις
πῆγε κί' ἐκλείσθη σ' τὴν Διπλὴν γὰρ νὰ γλυτώσῃ μπόραις.

Κί' ἀπερίμεν' ἐκεῖ πέρα καταμόναχος κλεισμένος
καὶ πολὺ συλλογισμένος
καὶ τὰ μάλα σκυθρωπός,
καὶ δὲν ξέρω τότε πῶς

ἐνθυμήθηκα τὸν μῦθον τῆς Δανάης τῆς πτωχῆς...
φεύγουσα χρησὸν μεγάλον, μὲ φρικίᾳσιν ψυχῆς
σὲ θαλάμους τυμωρῶντους κατεκλείσθη ἡ δυστυχῆς.

Κί' ὁ Γούναρης τῆς Πάτρας, ὁ πρῶτος μὲς σ' τὴν στάνη,
καθόλου δὲν ἐφάνη,
μὰ κί' ἄλλοι δὲν προσήλθαν ἐκείνη τὴν Δευτέρα
κί' ἐπῆγγανε νὰ πάρουν τὸν καθαρόν ἀέρα.

Ὁ δὲ Λοκρὸς Θανάσης, ὁποῦ τσερβέλα γάνωσε,
πῆγε σ' τὴν Ἀταλάντη καὶ κάποιον ἐστεφάνωσε,
καὶ σ' τὴν Διπλὴν δὲν ἦλθε μὲ τᾶλλα παλληκάρια,
δὲν ἄφησε τὸν γάμο νὰ πάῃ γὰρ πουνάρια.

Αὐτὸς ὁ καταστράφας
καὶ τόσα κόψας ράφας,
αὐτὸς ὁ πυρπολῆσας ἐκείνο τὸ καμίνι,
πῆγε σ' τὴν Ἀταλάντη παρὰ νυμφος νὰ γίνη.

Στὰ θεωρεῖα πρὸς χαρὰν τοῦ καθενὸς χαζοῦ
λογγῆς λογγῆς ποδόγυρος τὸ τέλος περιμένει,
μόνον ἡ μακαρίτισσα δὲν φαίνεται Ροζοῦ,
γιατὶ πρὸ χρόνων ξέρομε πῶς εἶναι πεθαμμένη.

Π. — Πολυθρύλητος Δευτέρα!..
πόσος κόσμος ἐκεῖ πέρα.
Μέσα κί' ἔξω τῆς Βουλῆς
τυμπαγῶδους πολὺς.

Κί' ἐγὼ γύριζα σ' τὸ πλῆθος κί' ἔλεγα μὲ πάθος τόσο
καὶ μὲ μοῦτ' ἀγριομέννα:
νάχα δύναμι νὰ δώσω
μὰ κατραπακιά σ' τὸν ἕνα,
δὴ κατραπακαίς σ' τὸν ἄλλο,
κί' ἔλους ἔξω νὰ τοὺς βγάλω.

Λαὸς φωνάζει σ' τὴν Διπλὴν: γιατὶ νὰ τσαμπουνᾶτε;
γιατὶ μὲ λόγια κουτουροῦ τὴν ὥρα νὰ περνᾶτε;
Ἐγὼ γὰρ τὴν ἀνέρθωσι σὰς ἔφερα καὶ μόνο,
γὰρ τούτῃ σὰς πληρόνω,
κί' ἔχι γὰρ τσαμπουνίσματα
κί' ἀεροκοπανίσματα.

Καλοὶ καὶ σεῖς, καὶ σὰς τιμῶ καὶ βγάξω τὸ καπέλο,
ἀλλὰ γὰρ τὴν ἀνέρθωσι τὸν Κρήτα τώρα θέλω.
Ἐκεῖνος σήμερ' αἰετὶ μὲς σ' τὴν ψυχὴ τοῦ κόσμου...
καλὸς καλὸς ὁ Κρητικὸς λογαριασμός δ' ἐκός μου.

Γιατὶ μοῦ τρῶτε λοιπόν, πατέρες,
τῆς ἐβδομάδες καὶ τῆς ἡμέραις;
Γιατὶ σὲ τούταις τῆς ἀναιμίας
νὰ συζητῆτε τόσο καιρὸ
γὰρ τῆς Κορώνας τῆς προνομίας,
καὶ κολοκύθια σ' τὸ πατερό;

Μὲ σὰς τὸ κράτος ἐπῆγε ντρίτα,
μὲ δόξης ἄτρωτον ὠπλίσθη θώρακα...
λοιπὸν ἀφήστε τώρα τὸν Κρήτα,
χωρὶς νὰ βγάξετε γι' αὐτὸν τὸν κόρακα.

Ὁ, τι κί' ἂν μαγειρεύετε,
δοο κί' ἂν ρηγορεύετε,
δοο κί' ἂν τσαμπουνᾶτε
κί' ἀεροκοπανᾶτε,
σὰς θεαῖν πῶς μ' ἔλ' αὐτὰ
κανεῖς δὲν σὰς συγκαίρει...
ἐγὼ σὰς λέγ' ὁρθὰ κοφτὰ
πῶς θέλω τὸν Δευτέρῃ

Ἄν ὅμως σεῖς δὲν θέλετε τοῦ Κρητικοῦ Κουδέρνα
κί' ἂν ἐξ ὀργῆς ὀγκώνωνται τὰ φλογερά σας στέρνα.
Ἄν σεῖς γι' αὐτὸν τὸν πόθο μου δὲν ἔχετε χαμπάρι
καὶ τοὺς κρυφτοὺς ἀρχίσετε καὶ τὰ παλῆα παιχνίδια,
τότε κί' ἐγὼ παρακαλῶ νὰ πάρετε ποδάρι,
ἐκλιθεῖτε, φύγετε, σῦρτε σ' τὰ ξεκουμπίδια.

Φ. — Μέσα σ' τοῦ Φοίβου τὰ πυρά,
σὲ τούταις τῆς Ἰλιακάδες,
ἄκου τραγούδια θλιβερά,
ποῦ λὲν οἱ Τσελιγκάδες.

Τάδε τραγουδεῖ χορὸς
Τσελιγκάδων θλιβερός.

Ἐμπρὸς βλαμάρια, σ' τὸ χορὸ... κρίμα σ' τὰ καρδιοκτύπια...
σ' τὸ θρόντο πᾶν οἱ κόποι μας, σ' τὸ θρόντο τὰ τερτίπια,

ποῦ τὸν Θανάση τὸν Λοκρὸ, πολὺπειρο κεφάλι,
τὰ κάσταν' ἀπὸ τὴν φωτιά τὸν δάλαμε νὰ βγάλῃ.

Πάλι τὸ σπῆτι τὸ κλεισαν τὸ τρεῖς ἀναθεμάτο,
καὶ πάλι διαλύσεως ἀνέλπιστο μαντάτο.

Ποῖος τὸ περίμενε ποτὲ
καὶ τοῦτο τὸ χαμπέρι;
κλάψε, Κορφιᾶτη ζηλευτέ,
κλάψετε, συμπεθέροι,
καὶ δώστε τώρα χέρι.

Ἄς λείψῃ κάθε πείσμα μας, κάθε θυμὸς καὶ κάρια,
τὸ Στέμμα μὲ τὸν Κρητικὸ μᾶς ἐπαιξαν πλακάκια,
κί' ἐνφ' ὀρνθοῦ μ' εἰμὲς πικρά γι' αὐτὴ τὴν συφερέλῃα
ὁ Βασιλεὺς κί' ὁ Κρητικὸς λιγόνονται σ' τὰ γέλοια.

Μᾶς ἦλθε ξαφνικὸ, παιδιὰ,
καὶ πέτρα σ' τὸ κεφάλι...
ὁ Κρητικὸς τρικλοποδιᾷ
μᾶς ἔδαλε μεγάλῃ.

Γιὰ τοῦτον ἔλα σήμερ' αἱ σαρκασμοὶ καὶ σκώμματα
μονάχα γὰρ τὰ κόμματα.

Κί' ἂν τώρα σ' τὴν Ἀνάρθωσι ἡμέρ' αἰετὶ νύκτ' ἀσκούγεται,
μὰ δὲν ἀναγνωρίζονται,
πομπεύονται, σφυρίζονται,
κακῶς γηροδοσκοῦνται.

Κί' ὁ Θεοτόκης ἔλεγε: τὸ κράτος ἐσοτάρισε,
σὰς λέω κάξο σὰν κί' αὐτὸ πῶς δὲν μοῦ καπιτάρισε.
Αὐτὸ τὸ πραξικόπημα μὲ κάνει ν' ἀπορήσω,
καὶ φιναλμέντε σκέπτομαι γι' αὐτὸ ν' ἀποχωρήσω.

Κί' ὁ Ράλλης ἄγριος πολὺ
μὲ νεῦρα κί' ἔξαψι μιλεῖ:
Ὡσὰν τὸ πραξικόπημα τοῦ Στεμματος ἐκείνο
δὲν εἶδα σ' τοὺς αἰῶνας,
κί' ἐγὼ λοιπὸν σ' τῆς ἐκλογαῖς οὐδέτερος θὰ μείνω
γὰρ πείσμα τῆς Κορώνας.

Κι'έλεγε κι'ή στάνη
καθενός τσοπάνη:
Μάρς, παιδιά, μὲ δᾶδες,
᾽δγήτε σανιδάδες,
Ροθεσπέροι Γάλλοι,
Μπράνκο Πορτογάλοι,
ρίχνετε σὲ Στέμματα
Φιλαρέτων βλέμματα.

Πᾶνε τὰ Παλλάδια...
εὐγάλετε φυλλάδια,
εὐγάλετε χαρτιά
κόκκινα, φωτιά.

Ἄχ! τὸ Στέμμα τώρα γιὰ τὸν Κρητικὸ
᾽στοὺς παλῆγους τοῦ φίλους ᾽φάνηκε κακό.
Σ'ὄλους μας ὁ Κρητικὸς
ἔκανε χαλάστρα,
κι'ἔγινε βασιλικὸς
σὲ καινούρια γλάστρα.

Δράξετε λοιπὸν ξύλ' ἀπὸ γιαντιά...
δὲν μᾶς θέλει πιά, δὲν μᾶς θέλει πιά.

Ἡ Κορῶνα χέρι
δίνει ᾽στὸν Λευτέρη.
Γιὰ τὸν ξένο δείχνει
τρυφεραῖς ἀγάπαις,
καὶ τοὺς ντόπιους ρίχνει
σὰν φελούς, σὰν τάπαις.

Τοῦτον τὸν στηρίζει
μ' ὅλη τὴν ἀγάπη,
καὶ σ' αὐτὸν χαρίζει
δύναμι Σατράπη.

Ἄλλος Κρόμβελ τῆς Βουλῆς
θύσας κι' ἀπολέσας,
ἄλλος νέος Τσομπελῆς,
πλὴν τσομπὲ καὶ φέσας.

Δράξετε λοιπὸν ξύλ' ἀπὸ γιαντιά...
δὲν μᾶς θέλει πιά, δὲν μᾶς θέλει πιά.

Γιὰ τὸν μουσαφίρη
διαλύσεις γράφει,
καὶ σ' ἐμᾶς σερβίρει
τὸ γνωστὸ πιλάφι.

Χάρες τώρα τόσαις
κάνει ᾽στὸ κορίτσι,
καὶ σ' ἐμᾶς τῆς γκιόσαις
λέει μόνοι-πρίτσι.

Δράξετε λοιπὸν ξύλ' ἀπὸ γιαντιά...
δὲν μᾶς θέλει πιά, δὲν μᾶς θέλει πιά.

Τὰδε καὶ μερικοὶ σκούζουν Συντακτικοί.

Μᾶς ἦλθε κατακέφαλα μεγάλο κεραμίδι...
πᾶμε ᾽στ' Ἀνάπλι, ὅρὲ παιδιά, πᾶμε ᾽στὸ Παλαμῆδι.
Ὅχεντραὶς μᾶς ἐκύκλωσαν, φίδια, δεντρογαλιᾶς,
γι' αὐτὸ τὸ πραξικόπημα ποῖο στηθεὸς δὲν κοχλάζει;
πᾶμε γιὰ συνεδρίασι σὲ τρύπαις, σὲ σπηλιᾶς,
ἀλλ' ὅμως πρὶ καλλίτερα νὰ πᾶμε ᾽στοῦ Καζάξη.

Ἐδῶ φρουρά μᾶς ἀπειλεῖ
καὶ μαίνονται θηρία,
καὶ δὲν ἀφίνουν ᾽στὴ Βουλὴ
νὰ γίνῃ συνεδρία,
μήτε νὰ εὐγάλωμ' ἐξ αὐτῆς κανένα μαριφέστο,
ἀλλοιῶς μᾶς φοβερίζουνε πῶς θὰ μᾶς πᾶν ᾰ ρέστο.

Παράνομος Διάλυσις... καὶ ποῖος γι' αὐτὴν δὲν φρίττει;
ἐμπρὸς γιὰ συνεδρίασι τοῦ Νεοκλῆ τὸ σπίτι,
κι' ἀλύπητα κτυπήσετε παρανομοῦντας Κάφρους
κι' ἀρπάξετε τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ρίχτε τοὺς σὲ τάφρους,
καὶ μία σκούφια κόκκινη δάλτε καὶ τοῦ Καζάξη,
καθὼς κορδόνεται ᾽ψηλὸς πολὺ θὰ τοῦ ταιριάζῃ.

Τέτοια φωνάζουν μερικοὶ, κι' ἕνας ἀστείος λέει:
καὶ τάχατε τί' χάσαμε, ποῦ τόσο λυσσαλέοι
φωνάζομε, στριγγλίζομε,
κι' ἀγρίως ὀλολύζομε;

Εἰς ἔδρας Συνελεύσεως ᾽στηρίξαμε τοὺς ὄμους,
καλὰ τὴν ἐπεράσαμε μὲ γεῖά μας καὶ χαρά μας,
καὶ μὲς ᾽στὰ καπνιστήρια καὶ μὲς ᾽στοὺς διαδρόμους
ἐρρίχναμε τῆς στάνταις μας καὶ τὰ ποτισίγαρα μας.

Θαυμάσαμε καὶ τῆς Διπλῆς ταδάνια καὶ πατώματα
καὶ μερικοὶ πιστέψανε πῶς σ' ἀκάρωσαν καὶ κόμματα.
Μὰ καὶ λαρύγγια δειξάμε πῶς ἔχομε καὶ γλώσσαις,
᾽στὸ τέλος ᾽πληρωθήκαμε καὶ χίλιαις ὀκτακόσαις.

Καὶ Λαὸς καὶ Στέμμα ζήτω κι' ἡ Διπλὴ διαλυθήτω.

Διελύθησαν ὁμάδες, πράσιναις ἐλῆαις, κορδόνια,
πάει πάει κι' ὁ Βερροιώτης,
ποῦχει φαβορίταις πρώτης,
καὶ τὸν ἔβλεπαν σκασμένοι μερικοὶ μὲ μπαρμπετόνια.

Πάει κι' ἐκεῖνος ὁ Γκλαβᾶς... πληροφορίας γύρευε
καὶ κατηγορητήρια τοῦ Κόντε τοῦ μαγείρευε.
Πᾶνε καὶ Κουλουμβάκηδες, ποῦκαναν τρικυμῖαις,
κι' ὁ Μαζαράκης ἔφυγε, ποῦλεγε παροιμῖαις.
Σκορποῦνε καὶ προγάστορες, σκορποῦν καὶ μπακαλιάρη,
μ' ἐλπίδα πῶς θ' ἀνταμωθοῦν ᾽στὴ Χάδρα τοῦ Γεννάρη.

Τῆς Διπλῆς τὸ τραγοῦδι θὰ φάλω,
εἶναι κάπως χαδὰς θλιβερός...
ἔαφνικὸ τὴν εὐρήκε μεγάλο
κι' ὁ κακὸς τῆς ψυχρὸς τῆς καιρὸς.

Ἡ Διπλὴ ξεφωνίζει καθέναν
ὅτι σῆας δὲν εἶχε τὰς φρένας,
κι' ἦτο μόνη φροντίς κι' ἀγωνία
πῶς νὰ γίνῃ φαγοῦρα χρόνια.

Διελύθη, καὶ γὰρ ἀφηνίασε
σὰν ἀλογ' ὀργίλο...
διελύθη, καὶ γὰρ ἐγκανίασε
τὴν δρεῖσιν μὲ ξύλο.

Διελύθη, καὶ γὰρ παραθρόντησαν
τῆς φωνῆς τῆς τὰ μεταλλά...
διελύθη, καὶ γὰρ ὅλοι ᾽φρόντισαν
νὰ τινάζῃ τὰ πέταλα.